

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 3. De Charitate quæ est opposita vitio invidiæ: Et quæ apparet in B.
Virgine salutante cognatam suam Elisabeth. Charitas alienis bonis gaudet
ut propriis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

Exod. 31.
2. 2. 9. 32.
4. 2.

quam perfectius adimplendam excutienda est
omnis tarditas, & matura quævis diligentia
est adhibenda. *Mente promptissima atque De-*
vota. Sic utrumque simul conjungit scriptura.
Et S. Thomas docens devotionem esse
actum Religionis, non aliter probat quam
quod *adeandem*, inquit, *virtutem pertinet*
volo facere aliquid, & promptam Voluntatem
habere ad illud faciendum, quia utriusque
aditus est idem objectum. Manifestum est autem
quod operari ea qua pertinet ad divinum cul-
tum seu famulatum pertinet proprie ad Reli-
gionem, unde etiam ad omnes pertinet HABERE
POLYNTATEM PROMPTAM ad hujus-
modi exequenda, quod est esse devotum.

Serm. de
virt. Ob.

Quid clarius? quid expressius ad inseparabilem
Devotionis & promptitudinis conjun-
ctionem indicandam? Ecce certe si una ex con-
ditionibus obedientiæ quæ homini propter
Deum redditur, est promptitudo: cur non eadem
promptitudo requiretur, quando ipsi
Deo est servendum & obediendum? Sic aptè
S. Bernardus, *Velociter currit sermo Dei, &*
velocem desiderat habere sequentem; videt cum
quantia velocitate currit illo qui dicit viam
mandatorum tuorum cucurri. Fidelis obediens
nescit moras, fugit cunctis, ignorat tarditatem,
præcipit præcipientem, parat oculos visui, aures
audiri, lingua voci, manus operi, itinere pedes,
totum se colligit ut Imperantis colligat Volumen-

tem. Vide Dominum velociter præcipientem, &
hominem festinanter ebedientem, Zachae, in-
quit, festinans descende, quia hodie in domo tua
oportet me manere, & festinanter descendit, &
exceptit eum gaudens. Nomen legisti quod filiis
Israel præcipitur ut agnum comedant festinan-
ter? quia verba illa qua per legem dedit, qua
per semetipsum præsens exhibuit, qua per
Ecclesia præpositos tradenda reliquit, veloci sunt
obediencia consummandæ.

Luc. 19.

Exod. 13.

Eccles. 5.

Ibid. 7.

Marc. 14.

Ex quibus S. Patris verbis facilius intelligitur
Sapiens dum à nobis quærit, *Quid adhuc*
resardatis? & quid dicitis in his? Spiritus ille
est sanctus qui nescit tarda molimina. Ille ipse
est qui per Sapientem quærit à te cur ita retar-
des & languas in tuis spiritualibus exercitiis,
cum ad majorem diligentiam toties & tam
vehementer exciteris? Responde si quid habes,
& audi num approbet quod respondes.
Audi, quod idem monet: *De negligentia tua*
purga te cum paucis. Id est, paucorum est se de
hoc purgare vitio, adeo sunt multi negligentes
& omnes inexcusabiles. Vel sic: Sic te purga,
ut te accuses potius quam excuses. Vel denique,
si non potes multa præstare diligentius,
offer saltem pauca quæ possis: ut de te possit
dici: *Quod habuit hic, fecit.* Nihil æquè purgat
de negligentia.

Vide in Indicibus verbo *Devotio*, & præ-
fertim in 4. parte.

FERIA TERTIA.

DE CHARITATE QUÆ EST OP-
POSITA VITIO INVIDIÆ.

Et intravit domum Zachariæ, & salutavit
Elizabeth. Luc. 1.

VERITAS PRACTICA.

Charitas alienis bonis gaudet, ut propriis.

RATIO EST, *Quia Charitas sic uno Dei bono*

gaudet, ut abicunquo Dei bonum reperiat, ut
Charitas gaudeat.

Sed in alienis bonis, æque ac in nostris propriis
reperiri potest bonum Dei.

Ergo & illis Charitas æque gaudet. Quod tamen
cum sit verum, sic raris est Charitas.

I. PUNCTUM.

QUOD uno verbo dicitur Maria Virgo saluasse Elisabeth, sic glossa interlinearis interpretatur, *Quasi congratulans de dono quod eam accepisse didicerat.* Congaudebat videlicet Virgo Mater sterili Matri, quod sicut in gravidata Virgine, sic in sterili fecundata, Deus magnificaret potentiam & misericordiam suam.

O quæ tum Virginis verba! quæ vox salutationis! qui affectus! quæ Charitas! Expende & agnosce illam esse Charitatem, *Qua alienis bonis gaudes ut propriis: illam esse Charitatem, quæ, ut scribit Apostolus, Benigna est, non amulatur, non agit perperam, non instatur, non est ambiciosa, non quarit qua sua sunt, non gaudet super iniquitate, congaudet autem veritati.* Illam denique esse Charitatem, quæ ad præparandam Domino viam, tantum valet ut dicatur Excellentior via; *Ahuc, inquit, Excellentiorem viam vobis demonstro.*

Sicut autem quæ excellentiora sunt, sunt etiam rariora, sic profus ista Charitas, Pauci omnino sunt, & valde rari, qui sic alienis proximorum bonis gaudeant, ut propriis. Quamobrem eò diligentius expendenda est Veritas, quæ de hac Charitate proponitur, ut videas quàm longè ab ea sis.

Ac primo illud quod præmittitur, Charitatem sic uno Dei bono gaudere, ut ubicunque tale Dei bonum reperitur, eo Charitas gaudeat, facile est demonstrare. Nam cum gaudium sit amoris certa proprietates, qualis est amor, tale necessè est ut sit gaudium ex illo proveniens: Amor autem Dei qui est *Charitas diffusa in cordibus nostris*, & de qua hic loquimur, sic unum Dei bonum amat in omnibus, ut ubicunque sit illud bonum, illud amet. Quemadmodum enim nullum amat creatum bonum, nisi propter Deum, quem in illo bono videt; sic omne bonum amat in quo Deum videt. *Quid enim mihi est in celo? & à te quid volui super terram? Quasi diceret; Nihil est in celo neque in terra quod amem nisi propter Deum; Et nihil est amabile in celo & in terra, quod non amem propter ipsum. Ille est unus quem amo in omnibus, & omnia in eo amo. Deus cordis mei & pars mea Deus in æternum. Nullum præter Deum, ait S. Augustinus. Hoc amat, hoc diligit: si aliud dilexerit, non eris castus amator.* Sic ergo

consequenter de gaudio est sentiendum, quod ex hac Charitate procedit, cum sit ejusdem profus naturæ & conditionis, De nullo bono excitatur nisi propter Deum qui in eo bono reperitur: & de omni bono ubi Deus reperitur, omnino excitatur. *Ego autem in Domino gaudebo, & exultabo in Deo Iesu meo.*

II. PUNCTUM.

SED in alienis proximorum bonis, æquè reperiri potest illud bonum Dei, atque in nostris propriis.

Cur enim si bona sunt, non sint æquè à Deo, & ad Deum, atque nostra? Estne aliquod bonum quod non sit à Deo, aut quod non sit propter ipsum? Nonne universum de omni bono singulis dato scribitur: *Omne datum optimum, & omne donum perfectum, desursum est, descendens à Patre luminum? Et omnem, inquit, qui invocat nomen meum, in gloriam meam creavi eum, formavi eum, & feci eum;* Quasi diceret, ne forte dubites, sic repeto & inculco. Fateamur itaque, quod prudentissima Judith, *Tu enim fecisti priora, & illa post illa cogitasti, & hoc factum est quod ipse voluisti.* Et cum beatis Cælestibus in Apocalypsi; *Dignus es Domine Deus noster accipere gloriam, & honorem, & virtutem: quia tu creasti omnia, & propter voluntatem tuam erant, & creata sunt.*

III. PUNCTUM.

SIC ergo Charitas alienis bonis gaudet ut propriis. Cum enim nec propriis gaudeat nisi propter Deum, quem in illis videt; cur non gauderet alienis, ubi æquè Deum videre potest: aut quid est quamobrem Deum, ibi non æquè videat? Nihil planè est nisi Invidia quæ est opposita illi Charitati, & quam inde agnosces pessimum esse vitium, ut quod opponatur directè bono, & bono Dei, ac maximè omnium virtuti quæ est Charitas. Hinc aptè Sapiens, *Nequius oculo, quid creatum est? Et Christus Dominus, An oculus tuus nequam est, quia ego bonus sum? Responde invide, aut desine invidere.* Si veramur comedere cum homine invidio, quid expectas commercii, & communicationis cum Christo?

Neque verò Invidus tam nocet aliis quàm sibi, qui si alieno gauderet bono, suum posset

facere.

facere; Et illo se miser fructu privat, atque invidiae poenas accersit gravissimas. Sic qui sibi invidet, ut ait Sapiens, Nihil est illo nequius, & hac reductio est malitia illius. Hic in se ipsum inquire diligenter, & ad emendationem,

illud etiam atque etiam S. Augustini revolve: Tolle invidiam, & tuum est quod habeo; Li-
vor separat, Charitas jungit, ipsam habeto & cuncta habebis. In Ioann.

FERIA QUARTA

DE HUMILITATE QUÆ EST OPPOSITA SUPERBIÆ.

*Et ait Maria: Magnificat anima mea Dominum.
Et exultavit Spiritus meus in Deo salutari
meo. Luc. i.*

VERITAS PRACTICA.

Quantò se Humilis minorem facit, tanto magis magnificat Deum.

RATIO EST, Quia tanto magis magnificatur Dominus, quanto ejus divina perfectione manifestantur.

Sed quantò se Humilis minorem facit, tanto magis divina perfectiones manifestantur.

Ergo & tanto magis sic magnificat Dominum. Quod certe est motivum potentissimum ad frequens humilitatis exercitium.

I. PUNCTUM.

ET factum est ut audivit Salutationem Mariae Elisabeth, exultavit infans in utero ejus, & repleta est Spiritu Sancto Elisabeth, & exclamavit voce magna, & dixit: Benedicta tu inter mulieres, & benedictus fructus ventris tui. Et unde hoc mihi, ut veniat Mater Domini mei ad me? Ecce enim ut facta est vox salutationis tuae in auribus meis, exultavit in gaudio infans in utero meo, & beata qua credidisti, quoniam perficientur ea qua dicta sunt tibi à Domino. Et ait Maria: Magnificat anima mea Dominum, &c.

Perpendi singula, vel quædam ex eis pro affectu possent; Tum verò illud præcipue, quòd cum Beatissima Virgo sic se audiret laudari, tanto magis se deprimat; & quanto etiam se minorem facit, tanto magis magnificat Dominum. O verum humilitatis exemplar! Emulare; & ad Veritatis propositæ declarationem, hoc primum agnosce. Quòd tanto magis magnificatur Dominus, quanto ejus divinæ perfectiones manifestantur. Nam sicut aliter non potest à nobis magnificari, quam manifestando ejus perfectiones, quid enim ei confite possimus, quod non habet? sic cum illæ innotescunt quæ antè latebant, dicitur glorificari & magnificari, quia inde scilicet Ejus Gloria & magnitudo cognoscitur, propter quam ab hominibus laudatur & benedicitur.

Sic Moyses transito mari rubro, Cantemus, *Exod. 15.* inquit, Domino, gloriosè enim magnificatus est, equum & ascensorem dejecit in mare. Iste Deus meus & glorificabo eum. Dextera tua Domine magnificata est in fortitudine. Id est, Fortitudo & Potentia tua nunc maximè manifestata sunt. Sic David exardebat ad has divinas perfectiones manifestandas, cum omnes invitaret, Magnificate Dominum mecum, *Pf. 33.* & exaltetis nomen ejus in dispersum. Sic Apollolus,